

Ὁ Στάης τὸ διέταξε καὶ σ' εἶπες καὶ σ' ἐμένα....
Ἵπουργικὴ διαταγὴ καὶ ἑλα στεφανωμέναν.

Φ.—Ἐσὺ λοιπὸν ἴσ' ὅν Κοραῖ καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς Κορριάτες,
ὅπου ξεπαρδαλώθηκαν μὲ φέστεις καὶ παράταις.
Ἐσὺ στεφάναν, Περικλῆ, γὰρ τὸν σοφὸ τὸν Χιώτη
καὶ σύννεφ ἀπὸ σκίαν, καὶ
καὶ ἐγὼ ἴσ' ὅν Αὐτοκράτορα μὲ κρόνος Δὸν-Κισσώτη,
γρανάταν οὐτὸν κανόναν.

Τί θαύματα, τί πράγματα,
τί κόσμος ἴσ' ὅ τὸ ποδάρι,
καὶ σὺ ἴσ' ὅ μ' ἔμπροστὰ ἴσ' ὅ τὰ γράμματα
καὶ ἐγὼ ἴσ' ὅ μ' ἔμπροστὰ ἴσ' ὅ τὸν Ἄρη.

Ἐσὺ μὲ τῆς γραμματικῆς
καὶ τὰ συντακτικὰ,
καὶ ἐγὼ μὲ τῆς πολεμικῆς
καὶ μὲ τὰ φονικά.

Ἐσὺ μὲ κάθε δάσκαλο καὶ καθεμὰ δασκάλα,
καὶ ἐγὼ μ' Ὀυσαάων στρατιάς,
ποῦ σὺν τοὺς ἄλλοις φρενιτιζῶ,
ἐν ἄλλοις λόγοις ἐφιζῶν τὸ πένα καὶ τὸ πάλαν.

Καιρὸς δὲν μένει, Περικλῆ... πρέπει ν' ἀναχωρήσω,
καὶ ἔταν ἀπὸ τὴν Κέρκυρα μὲ τὸ καλὸ γυρίσω,
τότε ποῦ λὲς ἀμφοῖτε καὶ οἱ δύο μας, φοριτῆ,
πᾶμε ἴσ' ὅ τὴν Τῆνο, ἴσ' ὅ τὸν Δαρνί, καὶ ἴσ' ὅ τὸν Δρομοκάτην.
Ἀναχωρῶ μὲ δίστομον ρομφακίαν ἀστραπῆς.
Π.—Χαιρετισμοὺς ἴσ' ὅ τὸν Καίξερ καὶ ἑκ μέρους μου νὰ πῆς.

Ὁ Περικλῆτος προσφώνων τὸν ἀνδριάνταν τὸν κλεινόν.

Κοραῖ, μεγάλε Χιώτη, δεῦρο τοῦτο τὸ στεράνι
καὶ ἀπὸ μὲ τὸν μεγλιθάνη.
Ἄπο τόσα ποῦ σκοροποῦν πανταχοῦ τῆς Ρωμιοσύνης
ἐνὰ δίδω καὶ πρὸς σὲ χάριν ἐλεημοσύνης.

Κύττα γύρω σου δασκαλίαν, κύττα γύρω σου δασκάλου,
πληρεῖς νοῦ, παιδείας, κάλλους,
μὰ δὲν εἶδ' ἄν ἔγουν κάλους.
Κύττα γύρω τελετὰς
καὶ τοσοῦτους μαθητάς.

Κύττα τί γραμμάτων πλοῦτους
μὰς ἐδώρησεν ὁ Πλάστης!...
ὁ καθίνας ἀπὸ τούτους
εἶναι καὶ ἑνὰ γλωσσολάστην.

Πῶς τὰ θεορεῖς ἀκίνητος τὰ Σγολικά συντάγματα;
πῶς στέκει κρῶ καὶ βουβὸ τὸ δόλιον μάρμαρόν σου;
πῶς δὲν σηκόνεσαι νὰ ἄγῃς τὰ σύγχρονά μας πράγματα,
ποῦ δὲν ἴσ' ὅ τὰ βλεπες ποτὲ καὶ μέσα ἴσ' ὅ τὸν νεῖρό σου;

Πῶς δὲν σηκόνεσαι νὰ ἄγῃς καὶ τῆς κυριακῆς, Χιώτη,
ποῦ μέσῃ ἴσ' ὅ τὰ Συνεδρία γυροῦσιν ἴσ' ὅ τὸν πρῶτον;
Πῶς δὲν σηκόνεσαι καὶ σὺ νὰ ψάλλῃς ἀναστάσιμα,
νὰ πῆξῃ καὶ σ' εἶλον τὴν ἠερά,

ποῦ καὶ ἡ κυρία Κεχαγῆ
ζητεῖ καὶ πρὸς τὸ φύλον τῆς νὰ δίδονται παράτημα;

Πῶς δὲν σηκόνεσαι νὰ ἄγῃς τῆς χειραφετηθείας
καὶ πῶς δὲν σπᾶς τὴν πένα σου ἴσ' ὅ τὸν ἔμπροσθ' ἴσ' ὅ τὴν δικαίαν μας πέ-
[να];
Σῆκω νὰ ἄγῃς Συνεδρίον ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας,
σῆκω νὰ ἄγῃς τρεχάματα καὶ τόσα σῆκω καὶ ἑλα,
στηρίζου ἴσ' ὅ τὸν χεῖρ μου καὶ ἑλα, σοφὲ, νὰ ἀκούσῃς
στηγομυθίας τῆς Παρρὲν καὶ μὲ τὸν Βιέλιαν.

Ἐλα νὰ ἀκούσῃς καθεμὰς καὶ καθενὸς τὴν γνώμην,
σῆκω νὰ ἄγῃς πῶς τὸν κρῶν κρατοῦμεν τὸν χρυσόμαλλον,
καὶ εὐλόγει διδασκαλίαν καὶ διδασκάλων κῆρην,
ποῦ παρ' ὀλίγον νὰ γενῆ σὺν ἑνὰ ρῆμ' ἀνώμαλον.

Παρήγορον Συνεδρίον καὶ κατὰ πάντα νίκη,
καὶ ἡ Καλλισπέρη συζητεῖ καὶ μὲ τὸν Γερδιῆν,
μὰ καὶ ἡ κυρία Φουντοκλή ποιητὰ ἀπαγγέλλει
καὶ ροδοδάκτυλος ἠὲς ἐλπίδων ἀνετέλλει.

Παρήγορον Συνεδρίον... κανεῖς μὴ στέχη κλιών,
καὶ ἡ τῆς Ἑλλάδος παιδείας ἐξορακίση πλέων.
Συνεδρίον ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν συνάμα
καὶ πρῶτον εἰς τὰ πρῶτα,
καὶ πᾶν τὸ δικτυωθὲν θὰ γίνῃ κατὰ γράμμα
χωρὶς νὰ λείψῃ γῆρα.

Συνεδρίον εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ γένους ἐπιζήμιον,
καὶ τώρα, Κοραῖ κλεινέ,
γελοῖν μὲ κάθε κουνεῖ
βλέπε τὴν Ἀκρόδημιαν καὶ τὸ Πανεπιστήμιον.

Τὸ Σγολικὸν Συνεδρίον εἰς ὕψος μὲς ἐξάειρε,
καὶ τόσα διελάλησαν οἱ πρῶτοι τῶν ἀριστων,
ὅπου καθεῖ ἀγράμματος μετ' οὐ πολλὸ θὰ ἔζηρ
τὴν γενικὴν πληθυντικὴν τῶν χλωίων καὶ τῶν χρῆστων.

Ἐσκιρτήσαν ἀπὸ χαρῶν ἐλευθέρου καὶ δούλου,
καὶ πέρ' ἀπὸ τὸ Ταινικόν καὶ ἀπὸ τὸ Κακο-Σούλι
μὰς προσκυνούσιν, μὰς χαιρετοῦν, καὶ ἀπλόνουσιν τὰ χεῖρ
ἴσ' ὅ τὸν δῶξῃς τὰ λημέρια.

Δασκάλοι καὶ δασκαλίσεις τετόνουσιν τὰ ρουθονικὰ,
καὶ ἡ κότες βγαίνουσι πετεινοὶ
καὶ εἶποι σηκόνουσιν τὴν φωνήν,
καὶ μόνον ποῦ δὲν ἴσ' ὅ τὸν βουλευταὶ μπαποσούνει.

Τέτοια μεγάλα θαύματα τὰ πρῶτες ποτὲ;
ζητοῦν τὴν εὐλογίαν σου σοφοὶ θεμιστοπόλι,
καὶ ἴλθαν μὲ τὰς σημάξιας τῶν τοσοῦτοι μαθηταί,
ὅπου ἴσ' ὅ τὸν μέλλον δὲν θὰ βγῶν σπαλλαγέντες εἶποι.

Τὸ μάρμαρόν σου θεωρεῖ
πληθὸς σοφῶν ἀπειρών,
καὶ ἔμπροσθ' σου στεφανοῦσιν
καὶ ὁ Στάης τῶν Κυθῆρων,
ποῦ τὸν ἐρωτογράφησαν ὑπὸ τὸν Παρθενῶνα
νὰ μελῆν ἴσ' ὅ τὸν αἰώνων.

Ἐπέρσῃ ἔκεινος ὁ καιρὸς,
ὁ κατὰ πάντα ζοφερός,

έπου γραμμικτιζόμενος 'περνούσες μόνος σύ,
τώρα γραμμικτιζόμενοι φυτρώνουν περισσάι.

Τῆς ἀμαθείας τῆς πυκνῆς ἐλύθησαν τὰ σκότη,
κί' ἐγώ πολλάκις Κοραῆς σοφώτατος ἐφάνηκα...
'πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρός, κατακαυμένῃ Χιώτῃ,
ὅπου 'στῶν σκύλων τῆς οὐραῖς ἔδειξαν τὰ λουκάνικα.

Ροδίξει 'στὴν 'Ανατολή, 'στὸν Πίνδο ξημερώνει,
κί' κί' ἀργά κί' γρήγορα θέλθουν καιροὶ κί' χρόνοι,
κί' οἱ τηλαγεῖς ἀδάμαντες ἐνός 'Αδαμαντίου
μόνο σκουριάζει θά φρίωνται δασκάλου βλακηντίου.

Μέ γέλωτα σαρδόνειοι τὴν πένα σου γέλω,
σοφούς θαυμάζω τωρινούς κί' γλωσσολόγους γάφρους,
κί' με Ρεβέκκας, Κοραῆ, λογίσις κουτουλιῶ,
πού 'πίσω 'στῆς τουρνουρίας των κρεμμὸν Μεγαλοσταύρους.

Πῶς μὲς θωρεῖς ἀκίνητος;... δὲν πᾶς νὰ μού κουρεύεσαι;....
μὲ τὸ καλέμι πού κρατεῖς κοιμᾶσαι κί' ὄνειρέυεσαι,
κί' τότε μόνο τῶν χερῶν ὑὰ κἀνῆς ἐνα κίνημα
ὄνα ἀκουσθῆ 'στὰ πέλαγα κί' 'στῆς στεριᾶς τὸ μῆνυμα:
Κτυπάτε, λογιώτατοι τῆς νέας κοινωνίας
κί' τῆς Βαθυλονίας.

Κτυπάτε, λογιώτατοι... νέας σοφίας φῶς,
κί' ὁ Κοραῆς ὁ κουτεντές δὲν εἶναι πιά σοφός.

'Στὴν Κέρκυρα μετὰ στολῆς τῶν 'Αθηνῶν ὁ Φασούλης.

'Αδελφὸ μου Περικλέτο, με σπαθὶ κί' τρικαντὸ
μὲς 'στὴν Κέρκυρα σκουντζέμαι, μὲς 'στὴν Κέρκυρα σκουντζῶ.
Οἱ Κορφαῖτες τὰς δαπάνας κί' τοὺς κόπους ἀψηφόντες
πηλαλοῦν ἀπάνω κάτω κί' ἔχουνε δουλειὰς με φούνταις.
Δρᾶσις κί' δραστηριότης κάθε Κόντες ἐδῶ πέρα,
τοῦτος φέρνει μίκα δάφνη, τοῦτος στήνει μίκα παντιέρα.

Τυρίζω μέσα 'στὸ νησι τὸ μαγικό κί' αἰθέριο,
πού δὲν ὑπάρχουν ὄγετοι, πού δὲν ὑπάρχει βρόμακ,
κί' με θερροῦν ἀνερχικό κί' με θερροῦν Καζέριο
κί' με τσακόνουν κί' ἔρευαν μού κάνουνε κατὰ σῶμα.

Τρέχουν φρουροὶ τῆς τάξεως κί' τόσοι τῶν ἐν τέλει
κί' ψηλαφοῦν διάφορα τοῦ σώματός μου μέλη,
κί' ἐγὼ δὲν ἔξερσι, Περικλῆ, μ' αὐτὸ πῶς γαργαλιέμαι,
κί' ἀπὸ τὰ γέλωτα κατὰ τῆς φαρδύς πλατῆς κυλιέμαι.

